

1968-11-12

AFSENDER

Knud Ferlov

MODTAGER

Sonja Ferlov Mancoba

FAKTA

Dokumenttype:

Brev

Dateringsbegrundelse:

Datering i brev.

Generel kommentar:

Brevet er vedlagt et salmevers på latin og et digt "En rose i tordenvej", sidstnævnte dateret 16.maj 1963.

Afsendersted:

Rom

Modtagersted:

Paris

Omtalte personer:

Fra Angelico

Sappho

Medardo Rosso

Cécile Sauvage

Arkivplacering:

Ferlov Mancoba arkivet.

DOKUMENTINDHOLD

Knud Ferlov skriver til Sonja Ferlov Mancoba om at have ydmyghedens mod og styrke med sig i livet og om forskellen på den guddommelige kærlighed og den jordiske kærlighed. Han skriver endvidere om forskellen på manden og kvinden. Den første er tanke og ånd, den sidste er sanser, primitivitet og moderskab. Videre lægger Knud Ferlov afstand til studenteroprøret. Han glæder sig over, at Sonja Ferlov Mancoba også beundrer Fra Angelico, og han gør sig overvejelser omkring moderne Madonna-tilbedelse.

I Rom den 12 nov 68
Allerkæreste Sonya,

Ny holdt! J er sandt for dyden
ikke noget stort monument, jeg er
bare ^{et} usseligt lille frug, der vejes
rundt af alle tilfældets vindor i
universets uendelighed og frygter
og skælver for de magtige ukendte
kræfter, der har kastet mig ud paa
livets store ocean, men maaste
derfor vil disse kræfter have medli-
dighed med mig og give mig udvigg-
hedens mod og styrke. Vi er jo alle
saa elendige og ensomme, men lidt
efter lidt slipper man maaste ud
af sin ensomhed ved den Kærlighed,
som styrer alt. Det har altid fore-
kommet mig, at Kærlighed mellem
mand og kvinde havde en stor stille,
væg mellem sig. Vi er jo saa forskellige.
Manden, hvor jeg, mere tanke og aad.

Kvinden mere Sauter. Denne afstand
har altid forferdet mig, og derfor
har jeg altid frygtet at forene mig
med en kvinde. Men ganske lang-
somt og med hjælp af et lille ma-
turbarn og en stor digterindt, (stor
som Sapho) Cecilie Sauvage, er der
sket en bro fra min Aakte til
Kvindens primitivitet. Hun er
i sandhed runden af jorden og
har vidst at takke jorden for at
have været hendr. Kvinden er
moder, moder til slægternes evige
liv. Det er hendes adelsmærke, og
dette maa manden bøj sig dybt
for. Han maa tage det lille
barn kærligt i sine arme. For
det er jordens frugt i Kvindens
indre: "Quand tu pousseas ton
premier Cri - ce Cri sortait de
mes entrailles". Ja, dette strig
maa ogsaa manden høre og høres

II

ved. Intet forvædler som dette
skøj. Intet opløfter og mere
fra jorden til aanden og Kærlig=
heden.

Den 13 nov. Scenzere Komu fy ikke is aar.
fy blev afbrudt af besøg, og nu i dag kan
fy ikke finde den Auktens Aaad, der gik
i tra. Men saa begynder fy paa en anden.

I morges sad fy i det herlige Solskin
i Villa Borghese. Naturen er dog det
bedste Aanfald til at bede i. Saa dan
Aenkle Rosso, og derfor satte man altid
en бутel friske blomster ved siden
af, naar man afdrekked sine Kunst=
værter paa Staffetierne. Naturen saa
man aldrig glemme, sagde man, derfor er
det godt, at fy ^{her} sætter disse blomster, der
kalder mig til ordene, naar fy løber vild i
Selvbeundring. En anden ting faldt mig
ind. At den Jæring i ting dommen: alle
disse Stregker og Variationer! Den Navn
Rosso ingen tro til. Han var bange
for, at al denne Aang til en ny og bedre

Verden, at social idealisme vilde end
med, at malen, folket vilde komme til
magten. Ja de store. Kan være irrite-
rende i deres materialisme, siger man,
men ikke er dog værre end "le petit
gris", der lægger sig over gaden og stauder
færdselen. - Saa mange tanker om Rosso kom
op i mig, og jeg fik lyst til at samle alle
erindringer om ham i et lille skrift, men
det bliver næppe til noget. Jeg var for biden
alt for meget i mig, der spredte mig.

Tak for kortet med Madonnaen og
"i magi". Det glæder mig at ogsaa du beundrer
fra Angelico og "la sainte Vierge". Jeg tog du mig
føgl om alle di's kullioner om Jan. fri fødselen.
Det mangede bare, at der ikke skulde være en
verden om dem. Engang var jeg i Loreto, hvor
der var et pilgrims tog af syge. De laa fra
barrer foran. Madame's end hirs. Jeg saa i alle
dette lændiges øjne og for stod, at deres eneste
træk var "la sainte Vierge". Vilde det saa
ikke være en grusomhed, at forbyrre dem glæde
og dette mark med betydnigen over, om dette sanc =

For min inderlighed. Man vilde være fort af øjeblikke til Soreto? Nu mangen
glæde. Det tænker jeg min sin. Derfor det mangt. Kærlig. Nu liden de 17 år
den 3. febr. sin sandt over 181.

Portae nitent Margari-
ritis

Adytis patentibus

Et virtute meritorum

Illuc introducitur

Omnes qui ab Christi
nomen

Hic in mundo palitur

En rose i Jordens vejr.

Der staar en rose saa flammeend rød,
Men vrede lyn Knibren l^os mod ^{dens}
Men du anser ikke den ^{Sorgløse glød.} kuldrende Jordens,
For du lever lykkelig paa jorden.

Dine bl^ader faldt, for sol gik ned,
Men mig gav du liv i min ensomhed.
Du naer stilhedens vise Kunst,
At leve i tro paa Skabers g^unst,
Og glemme al Sorg og Smerte.
Din farve, din duft jeg aanded ind
Og dybt vil jeg glemme dig i mit Sind,
Som Maria Guds ord i sit hjerte.

16 maj 1963.